
Juristická bojovka očima pedagogů

Juristická bojovka očima pedagogů

Pro přípravu Juristické bojovky, která se konala pod záštitou katedry právních dějin a Ústavu právních dějin Právnické fakulty UK, se podařilo získat i několik pedagogů.

Odovídá prof. JUDr. Jan Kuklík, DrSc.

Od koho jste o akci slyšel poprvé?

Od kolegy Jiřího Šouši, který mi o ní řekl. Ten nápad se mi hodně líbil a téměř hned jsme začali vymýšlet úkoly. Možná je to taková profesionální deformace, dávat nějaké úkoly, ale nás hned nadchla možnost udělat symbiózu starších i novějších dějin tak, aby to mělo i nějaký právní aspekt a dalo se to použít ve hře. Přičemž Juristická bojovka skýtá v tomto ohledu opravdu velké možnosti.

Máte pocit, že se ona symbióza podařila?

Ano. Myslím ale, že i pro studenty to muselo být hodně náročné – i kvůli počasí.

Vzpomněl byste si na nějakou podobnou akci, která na škole proběhla?

Myslím, že takto pojatá akce – studentská iniciativa – je určitě originální a nemá na fakultě obdoby. Nedokážu si např. v padesátých letech podobnou akci představit...

Myslíte, že podobné akce ke studiu patří?

Myslím, že je zřejmé, že studenti by se i při studiu měli bavit. Vždy se říká, že studium práv je hodně založeno na memorování faktů, že je nezáživné. Pokud je tedy dobrý nápad, mezi studenty to odezvu má. A škola hrou je takový základní prvek, který má v českém školství tradici, akorát byl dosti opomíjen. Na školu určitě patří! Je to neotřelé a probouzí to ve studentech zájem o danou tematiku, ale i cvičí určité schopnosti rychle reagovat atd.

Překvapilo vás, že tolik studentů projevilo zájem? I s ohledem na údajnou nezáživnost právních dějin?

Myslím, že dějiny nejsou nezáživné. Ale dokážou být, když se podají špatným způsobem – jsou-li např. založeny na nemoderních metodách nebo memorování. Pak mohou vznikat předsudky. Ale k otázce: byl jsem příjemně překvapen a čekal jsem menší počet nadšenců. Reflexe pro nás je ale taková, že je neustále potřeba přemýšlet, jak studium měnit, aby nebylo monotónní, aby nebylo založeno jen na klasických přístupech.

Vidíte ještě nějakou jinou cestu, jinou iniciativu, kterou by mohli studenti realizovat?

Tak určitě. Zmínil bych možnost hraných soudních procesů. Ale to není záležitost jen pro právní dějiny. V ostatních předmětech to může být samozřejmě mnohem atraktivnější, protože může jít o improvizaci. Je to ale všechno hodně náročné na čas. Myslím, že by to mělo být také na učitelích, kteří by to měli podporovat.

Druhou cestu: myslím, že by studenti měli být motivováni k psaní prací a aktivitám na ta méně tradiční či známá témata. Aby to bylo nové a neotřelé, aby jim to přineslo třeba podobné zážitky jako Juristická bojovka. Je jasné, že my jako učitelé k tomu nemůžeme motivovat 100 % studentů. Ale každý další stojí za to.

Myslíte, že by mohly pomoci kredity? Že by za podobné aktivity měly být přidělovány?

Myslím, že ano. Musela by se ale přesně stanovit kritéria. Dá se o tom uvažovat, ale viděl bych trochu problém je prosadit. Ale pak by mohla být podporována i spolková aktivita. Nejlépe ve spolupráci s nějakým vyučujícím, který by tyto aktivity sám podporoval. To by mohla být cesta jak začít.

Chcete studentům na závěr něco popřát?

Obecně, ať si užijí studium! Ať zvládnou všechny nástrahy a hlavně ať si užijí studentský život! A do dalších ročníků bojovky, aby měla účast vzrůstající tendenci. Abychom i my mohli v této spolupráci pokračovat.

Odovídá prof. JUDr. Michal Skřejpek, DrSc. , předseda komise Mirka Dušina a spoluautor zadání úkolů

Jak jste se k Juristické bojovce vůbec dostal?

Řízením osudu a spíše náhodou. Ale jsem rád, že osud v podobě prof. Kuklíka a JUDr. Šouši si na mě vzpomněl.

Je to první akce tohoto druhu, kterou jste ve škole zažil?

Není to první akce pro studenty, kterou jsem zažil. Ale je to první soutěžní akce. Kdysi se konávaly právně-historické výlety, které měly velký ohlas. Ještě začátkem devadesátých let měla univerzita autobus, který nám půjčila, a my pak vymysleli nějaký zajímavý tematický program. Bohužel, došly peníze a univerzita už vlastní vozový park nemá. Nicméně tohoto typu, a takto podařená, to je první akce.

Máte přehled o nějakých jiných podobných aktivitách tohoto typu?

Na některých právnických fakultách se inscenují soudní řízení – např. politické procesy padesátých let. Podobná myšlenka byla i na naší fakultě, ale pak ji studenti opustili. Měla to být rekonstrukce římského procesu.

A myslíte, že toto doplnění studia je věc, kterou by měli podpořit i kantoři?

Určitě. Každá alternativní forma výuky či alternativní seznámení s danou materií výuku doplňuje. Ale i studenta přitáhne, přiblíží mu látku, zlidší mu ji. A nabídne jiný úhel pohledu na to, co se jinak jen suše přednáší.

Je podle vás možné vrátit se tedy i k myšlence římského procesu?

Aby to nebylo pouze nacvičené divadlo, ale skutečný soudní proces – jakási improvizace na dané téma, pak by účastníci museli materií římského práva skutečně a navíc detailně ovládat.

Spíše tedy asi divadlo?

Patrně ano, také proto, aby obrázek pro diváky nebyl úplně zkreslený. Jinou variantou by bylo připravit více souběžných scénářů, něco na způsob kinoautomatu.

Máte v šuplíku nějakou hru?

Šuplík mám bohužel prázdný. Ale zinscenovat by se to dalo. Muselo by se ale něco vymyslet, něco napsat.

Zpátky k bojovce - jaká byla vaše úloha v rámci akce?

Já jsem se zapojil víceméně omylem, ale jsem opravdu rád, že byla a že dopadla takhle dobře. Myslím, že to byla akce mimořádně podařená. Moje role byla vymyslet pár drobných otázek a pak jsem byl předsedou komise Mirka Dušina – onoho „bratrstva kočičí pracky“.

My jsme vám i přesto velice vděční, že jste se zapojil, a na závěr se zeptám, zda chcete studentům či organizátorům něco popřát?

Jednak těm, kterým se tento nápad líbil, aby na něj nezapomněli. A jednak organizátorům, pokud ovšem najdou vnitřní síly a odhodlání, kdyby chtěli začít určitou tradici, která by se nakonec mohla i dlouhodobě vyhodnocovat, pevné nervy a chuť, kdyby do toho chtěli jít podruhé. Kdybych byl opět osloven, pomůžu znova rád. A snad to i studentům pomůže odbourat takový ten negativní odstup, který k „dějepisu“ na naší fakultě trochu panuje. (Ondřej Horák, student 5. ročníku PF UK)